

[Erik Kragh.]

senere år, en meningspression, der også er nået ind i folketings salen, efterhånden er formålstligt at sige, at vi så vidt muligt bør tage hensyn til og støtte USAs politik, hvor vi kan gøre det. Midt i al vor iver efter at fortælle andre lande om, hvorledes de skal indrette sig, er det måske værd at gøre opmærksom på, hvor Danmarks interesser ligger i alt dette her. Hele den internationale situation — jeg tænker bl. a. på forholdene i Mellemøsten, i det østlige Middelhav, lige uden for Europa, vel nok det eneste sted, hvor freden i Europa kan blive truet fra, og hvor situationen så at sige eskaleres fra måned til måned, ikke fordi Sovjetunionen har noget ønske om at udslette Israel eller noget af den art, men fordi Sovjetunionen søger at dominere Middelhavet og hermed true Vesteuropas sydlige flanke — hele denne vanskelige internationale situation må gøre, at vor hovedinteresse må være, at USA fastholder sit engagement i Europa. Hvis USA trak sig ud af Europa, hvis en ny isolationisme i Amerika, som jo har vist tegn på at dukke frem, får fremgang og en stemning i De Forenede Stater sådan som den, der fandtes i tiden mellem de to krige, hvor der var et mundheld, der lød „to hell with Europe“, efterhånden skulle tvinge regeringen og kongressen i Amerika til at desengagere sig i Europa, så ville Sovjetunionen være den alt dominerende magt i Europa med alle de konsekvenser, dette ville få for de vesteuropæiske lande, og vi ville med vores geografiske beliggenhed hurtigt opdage, hvad det ville betyde for os.

Derfor tror jeg, at vi måske skulle interessere os mindre for den partitaktiske udenrigspolitiske debat, mindre for at prøve på at demonstrere imod USA og sparke til USA, ikke for USAs skyld eller for Vietnams skyld eller noget af den art, men simpelt hen for vores egen skyld. Vi skal kort sagt ikke søge at indføre svenske tilstande her i landet.

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: I anledning af, at hr. Erik Kragh citerede en artikel, jeg har skrevet, vil jeg gerne erklære, at jeg vedstår citationerne. Når hr. Erik Kragh søgte at gøre den udenrigspolitiske standpunkttagen, der lå bag disse citater, til et udtryk for provinsial-

isme, så vil jeg gerne sige til hr. Erik Kragh, at det jo kunne være ham, der var lidt provinsiel i sin opfattelse, og ikke os andre.

Er hr. Erik Kragh uvidende om, at en af de stærkeste og mest omfattende folkebevægelser, der nogen sinde politisk har manifesteret sig i USA — i hvert fald den stærkeste, der har manifesteret sig i USA på denne side krigen — er protestbevægelsen imod den krig i Vietnam, der nu ved præsident Nixons efter min opfattelse fejlagtige beslutning er blevet til en Indokinakrig, der også omfatter Cambodien? For hver dag USA fortsætter denne krig, svækker USA sig selv. Det må være vores pligt og vores ret som NATO-medlem at gøre det klart for USA: dette er vort standpunkt. Det har ikke noget med indre politik at gøre. Jeg er ganske ligeglad, hvilke vanskeligheder det kan skabe mellem de radikale indbyrdes, at vi har det standpunkt. Vi har det ud fra internationale synspunkter, det er vor pligt at fremføre det, og jeg synes, udviklingen dag for dag viser, at det er det standpunkt, der er det rigtige.

(Kort bemærkning).

Erik Kragh: Når hr. J. O. Krag siger, at det er måske mig, der er provinsiel, så minder det om to drenge, der siger: æh bæh, du er sådan og sådan, og så siger den anden: ja, det er dig, der er sådan. Argumenterne til understøttelse af dette forekom mig ikke overbevisende. Det er rigtigt nok, at der er en protestbevægelse i USA. Det, der foregår ved krigen i Vietnam, er nemlig, at kommunisterne er ved at vinde krigen i Vietnam, ikke i Vietnam selv, men i De Forenede Stater gennem den psykologiske krigsførelse, der har været ført i De Forenede Stater og i Vesteuropa. I øvrigt vil jeg gøre opmærksom på, at ved sidste gallupundersøgelse i De Forenede Stater var der 50 pct. for Nixon og så vidt jeg husker 43 pct. imod ham. Endnu er det altså ikke et flertal, som man efter hr. J. O. Krags mening ønsker at støtte.

Hr. J. O. Krag er ligeglad med, hvordan de radikale ser på det. Jeg må alligevel sige, selv om jeg ellers ikke blander mig ind i partitaktik, at det forekommer mig at være en dristig bemærkning.